

netop det Modfatte af min Stilling, idet jeg, saa vidt muligt, søger at faae, hvad jeg vil have, og hvis jeg ikke kan faae det, tager jeg det, der ligger nærmest derved og gaar paa Afkod, istedetfor at stemme for det Allermeste eller det, mine Modstandere ville have. Derpaa sagde det ærede Medlem, at han ikke vilde have sine Søner til at gaa ind til en saadan 4 Maaneders Uddannelse, der var utilstrækkelig; det var ikke Noget, man kunde forsvare at stille op, at ville sende Landets Søner en Kamp imøde paa et saadant Grundlag. (Rjær: Nødigt!). Det ærede Medlem siger „nødigt“, men naar han erklærer Uddannelsen for at være utilstrækkelig (Rjær: Ja!) saa maa jeg gaa tilbage til 1867. Dengang havde det ærede Medlem i Forbindelse med flere andre Medlemmer stillet et Forslag til en ny Paragraf i den nu gjældende Hærlow, der lyder saaledes — jeg haaber, at den ærede Formand tillader, at jeg oplæser det — „Enhver Bernepligtig, der saaledes kaldes til Hærtjeneste, indtræder som Menig, indvoves og indvies i Krigsvæsen og i Krigsdisciplin i indtil 30 Dage efter de for hvert Vaaben eller Korps gjældende Reglementer. Efter denne Forøvelse hjemsendes alle de, der ikke skulle fortsætte Øvelserne“. Det ærede Medlem vil altsaa se, at, naar han dengang ikke fordrøede mere end 30 Dage — vi Andre ville dog give 4 Maaneder — er han i nogen Uoverensstemmelse med sig selv. (Modsigelse). Ja, det kunde være morsomt nok at vide, hvorvidt de Herrer, der have udtalt deres store Tilslutning til det af mig nævnte ærede Medlem, ogsaa ere enige med ham i dette Punkt. (Stemmer: Ja! Ja!) Det skulde glæde mig at høre det. Jeg haaber altsaa — og det skal være min Slutning til det ærede Medlem — at han efter fornyet Overveelse, som jeg haaber ikke skal vare saa længe som fra 1867 til 1874, vil komme til et andet Standpunkt end det, hvorpaa han idag har stillet sig, saa at vi maasse kunde komme til at staa noget nærmere sammen, end det efter hans Udtalelser idag ser ud til. — Saa kommer jeg til det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anfjær). (Anfjær: Maa jeg bede om Ordet?). Hans Indledning var ogsaa en varm Tak for de Udtalelser, som det ærede Medlem, jeg sidst har omtalt, fremsatte. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre derved, fordi Følgen ellers vilde blive, at Enhver, der fik Ordet fra den Side, vilde udtale sig paa samme Maade, og det vilde jo blive altfor vidtløftigt. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds glædede sig især over, at der trindt om i Landet var reist en Følelse for nærværende Sags Ordning, og som Bevis for, at denne Følelse er tilstede, anførte han, at der er valgt saa mange militærkyndige Medlemmer ind i dette Thing. Jeg skal ikke strides med ham, om dette har sin Grund i denne Sag eller i andre; men det ærede Medlem sluttede deraf, at man

ikke skulde behøve særlig at udtale denne Stands Interesser; man havde talt om saa mange forskjellige Ting, men havde ikke nedladt sig til at berøre denne Stands Interesser. Jeg skal være enig med det ærede Medlem i, at det behøvede hverken han eller hans ærede Kolleger, naar man har en Krigsminister, som nok skal sørge for at varetage Stands Interesser. Det samme ærede Medlem forstod ikke, hvad Folkevæbning var, eller hvad man mente dermed, og han sagde, at hvis vi fik en saadan, maatte Simlen bevare os, saa vilde det blive et rædsomt Slagteri. Jeg vil sige, at naar man har tilladt sig tidligere at sammenligne os med store Stater, saa er der ikke Noget, der ligger nærmere end at anstille en Sammenligning med de smaa, og der er da et Land, jeg vil nævne, nemlig Schweiz, som har en saadan Folkevæbning. (Anfjær: Det passer ikke.) Ja, der er ganske vist der ikke Brug for saa stærke Kammer og saa mange faste Befalingsmænd som hos os, det skal jeg indrømme; men det kan dog være, at en saadan Udvæbning, der var besættet af den rette Begeistring, som det ærede Medlem dog ikke turde slyde bort som slet Sgventing — jeg hørte nok, at det ærede Medlem talte om, at det ikke var en Pibe Lobat værd, men jeg troede ikke, at det angik Begeistringen (Anfjær: Jo!). Ja det forandrer mine Bemærkninger noget. Jeg kan da anvende det Samme over for det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, som jeg anvendte over for det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds og Randers Amts 2den Valgkreds, at det netop er denne Begeistring, som giver Styrke, og den vil ogsaa fremhjælpe til Selvøvelse. Det ærede Medlem siger, at den ingen Betydning har, naar man kommer over for en vel organiseret Hær; men dersom en saadan Begeistring kom tilstede i vort Folk, saa at Enhver fra sine tidligste Aar, saasnart han kunde begynde at haandtere et Vaaben, indvovede sig saaledes i Vaabnets Brug, at han indenfor en vis bestemt Afstand kunde pille sin Mand ud, saa vilde dette have en saa stor Betydning, at en Fjende, der vilde angribe os, vistnok vilde overveie Sagen alvorlig, inden han skred til Angreb paa en Nation, hvor Enhver kunde tage sin Mand paa Kornet. Det er dette, som Begeistringen skulde hjælpe til at give os. Det ærede Medlem udtalte dernæst sine Erfaringer over Hærløven. Han sagde ganske vist, at han i sin Tid havde protesteret imod den, skjøndt han ikke var Medlem af Thinget, da den blev vedtagen — det maa da have været paa andre Steder — og han bad os erindre, at det, der laa for, var Revisionen af Hærløven, og ikke alt det Andet, som her var ført frem; man skulde naonlig ikke forlange at faae et nyt Grundlag for Hærens Ordning. Jeg siger, at naar Hærløven her foreligger til Revision, skjelner jeg imellem disse to Punkter: Spad der ved Løven gaar i Retning af en staaende Hær eller, som jeg kan sige, Ansættelsen af flere faste